

ἄχης γλυκοσάλισμα γὰρ νὰ σοῦ ῥθῃ ἔς τὸ στόμα τραγοῦδι.
Συνών. γ λ υ κ ο σ ά λ ι σ μ α 3.

γλυκοσάλισμα τό, Ζάκ. (Μαχαιράδ.) Κάρπ. Κέρκ.
Α. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο σ α λ ί ζ ω.

1) Εὐχαρίστησις, ἱκανοποίησις, εὐτυχία Α. Κρήτ.: Ἀπού-
σαν ἔχασε τὸ παιδί τῆς, δὲν ἐγνώρισε γλυκοσάλισμα τ'
ἀχείλι τῆς. 2) Φλυαρία ἐρωτική, ἐρωτοτροπία Κάρπ. 3) Ἡ
κατόπιν μακρῶν πόνων ποιά τις ἀνάπαυσις Κέρκ. Συνών.
γ λ υ κ ο σ ά λ ι σ η.

γλυκοσαλιώνω Θήρ. Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. σ α λ ι ώ ν ω.

Αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν, οἶονεὶ τρέχουν τὰ σ ά λ ι α
μου ἐπὶ τῇ θέᾳ ὀρεκτικῷ τινος ἐδέσματος ἢ ὠραίου τινός,
ἰδίᾳ γυναικὸς ἐνθ' ἄν.: Βλέπει τὰ γλυκὰ — τίς ὁμορφες καὶ
γλυκοσαλιώνει Θήρ. Συνών. γ λ υ κ ο σ α λ ι ά ζ ω 1,
γ λ υ κ ο σ α λ ί ζ ω 1.

γλυκοσαπουνίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. σ α π ο υ ν ί ζ ω.

Σαπουνίζω προσεκτικὰ, μετὰ περισσῆς φροντίδος ἐνθ' ἄν.:
Εἶδα περνᾶ, βρέ, μέρα, ἀπὸ νὰ μὴ τότε πάῃ ὁ γέρος τὸν
χοῖρο νὰ τότε γλυκοσαπουνίσῃ ἔς τὴ βροῦση;

γλυκοσβήνω I. Ζερβ., Τραγ. καλοῦ καιρ., 20, 26 —
Λεξ. Δημητρ. γλυκουσβήνου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. σ β ή ν ω.

1) Σβήνω οἶονεὶ γλυκὰ, ἀπαλά, ἡπίως: Γλυκοσβήνουνε
τ' ἄστρα τὴν αὐγὴ Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Ἀπόστασε τὸ φῶς καὶ γλυκοσβήνει

I. Ζερβ., ἐνθ' ἄν. 2) Σβήνω, πεθαίνω ἥρεμα Στερελλ. (Αἰ-
τωλ. Ἀκαρναν.)

γλυκοσερίδα ἡ, ἐνιαχ. γλυκοσιρίδα Ἰκαρ. (Εὐδελ.
Κουντουμ. Μονοκάμπ.) Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. σ ε ρ ί δ α.

Τὸ φυτὸν Κιχώριον τὸ ἐντενές (Cichorium divaricatum
ἢ pumilum) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) ἐνθ'
ἄν. Πβ. ἂ λ ε υ ρ ο σ ε ρ ί δ α. Συνών. ἂ σ π ρ ο ρ ά δ ι κ ο ,
γ λ υ κ ο σ ε ρ ί δ ι, γ λ υ κ ο τ σ ί μ π η τ ο.

γλυκοσερίδι τό, ἐνιαχ. γλυκοσιρίδι Ἰκαρ. (Περδίκ.)
Κρήτ. (Κριτσ. Νεάπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. σ ε ρ ί δ ι.

Γ λ υ κ ο σ ε ρ ί δ α, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοσέρνω Ἀθῆν. Μέσ. γλυκοσέρνομαι Κ. Χρη-
στομάν., Κερέν. κούκλ., 71.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. σ έ ρ ν ω.

1) Μέσ., σύρομαι κατὰ τρόπον ἀπαλὸν Κ. Χρηστομάν., ἐνθ'
ἄν.: Γλυκοσερνότανε σὰ χέλι τὸ πόδι. 2) Ἐνεργ. ἀμτβ., ἔχω
ποιάν τινα γλυκύτητα, γλυκίζω πῶς Ἀθῆν.: Τὸ κρασί γλυ-
κοσέρνει. Συνών. γ λ υ κ ί ζ ω Α.

γλυκοσκάζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. σ κ ά ζ ω.

Ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἄστρων, ἀνατέλλω ἀπαλά, οἶονεὶ

γλυκὰ: Ποίημ.

Μὲ τὸ ἀπόκλωσμα τοῦ ἡλίου ἔς τὰ οὐράνια γλυκοσκάζεις.

γλυκοσκεπάζω Π. Βλαστ., Ἀργώ, 48.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. σ κ ε π ά ζ ω.

Καλύπτω, σκεπάζω ἀπαλά ἢ μετὰ στοργῆς: Ποίημ.

Μὰ τώρα τὰ χαλάσματα γλυκοσκεπάζει ἡ νύχτα |
πορετικά.

γλυκοσίτης ἐπιθ. ἐνιαχ. γλυκουσίτ'ς Θράκ. (Στέρν.
Μυριόφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. σ ι τ ο ς.

Μεταφ., ὁ γλυκὺς τοὺς τρόπους.

γλυκοσκορπίζω Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 422 γλυκοσκορπῶ
αὐτόθ., 209.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. σ κ ο ρ π ί ζ ω,
παρὰ τὸ ὅπ. καὶ σ κ ο ρ π ῶ.

Σκορπίζω, διαχέω τι κατὰ τρόπον ἥπιον, ἀπαλὸν καὶ εὐ-
χάριστον: Ποίημ.

Τὴν ὥρα ἐκείνητε, πού ὅλα τὰ ἄνθη

τὴν εὐωδιὰ τους γλυκοσκορποῦνε

ἐνθ' ἄν., 209.

Ὡ, δῶσε, δῶσε, μάννα μου, | τὴ γειά σου νὰ χαρίσω,

δῶσε χαρὰ μυρόβλητα | νὰ τοὺς γλυκοσκορπίσω

ἐνθ' ἄν., 422.

γλυκοσκύβω Γ. Ψυχάρ., Ρωμαϊκ. Θέατρ., 269.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. σ κ ύ β ω.

Κύπτω ἀπαλά ἐνθ' ἄν.

γλυκοσμίγω ἐνιαχ. γλυκοσμίω Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. σ μ ί γ ω.

Συναντῶμαι ἢ συνενώνομαι κατὰ τρόπον γλυκὺν καὶ εὐ-
χάριστον.

γλυκοσμπόρης ἐπιθ. ἐνιαχ. γλυκουσμπόρ'ς Μακεδ.
(Κολινδρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο σ μ π ο ρ ί ζ ω.

Ὁ ὁμιλῶν μετὰ προσηνείας, ὁ ἔχων γλυκύτητα λόγου
ἐνθ' ἄν.: Ἡ Μιχάλ'ς εἶμι γλυκουσμπόρ'ς. Συνών. γ λ υ κ ο -
λό γ ο ς, γ λ υ κ ο μ ί λ η τ ο ς, γ λ υ κ ό σ τ ο μ ο ς.

γλυκοσμπορίζω ἐνιαχ. γλυκουσμπουρίζου Μακεδ.
(Ρουμλ. Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. σ μ π ο ρ ί ζ ω.

Ὁμιλῶ μετὰ προσηνείας, μετὰ γλυκύτητος ἐνθ' ἄν.: Τώρα
'χίρ'σιν κ'ά' ψίχα νὰ γλυκουσμπουρίζ' ('χίρσιν = ἤρχισεν,
κ'ά' ψίχα = κἀπὼς, ὀλίγον) Ρουμλ. || Ἄσμ.

Κ' ἔσκυψις κ'ι ἀγνάντιψις | καὶ μὴ καλῶρισις

καὶ μὴ γλυκουσμπόρισις | καὶ μὴ γύριψις νηρό

Καταφύγ. Συνών. γ λ υ κ ο μ ι λ ῶ 1α, γ λ υ κ ο σ υ ν τ υ -
χ α ί ν ω 1α.

γλυκοσμπόριστος ἐπιθ. ἐνιαχ. γλυκουσμπούριστους
Μακεδ. (Κολινδρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο σ μ π ο ρ ί ζ ω.

1) Γ λ υ κ ο σ μ π ό ρ η ς, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. 2) Εἰρων.,
ὁ ὁμιλῶν μετὰ τραχύτητος ἐνθ' ἄν.: Μὴ τοὺν συριγί'σ',
εἶμι γλυκουσμπούριστους Μακεδ. (Κολινδρ.)

